

MEER AANDACHT VOOR ELKAAR OP HET WERK, ALSTUBLIEFT!

Frans Sitvast

COLUMN

Ik ben net 60 geworden en daar zitten 32 jaren werken bij UWV en rechtsvoorganger GAK in. Veel werk, soms stress, maar ook veel lol en liefde. Wat mij in al die jaren werken is opgevallen, is dat mensen in organisaties steeds meer functioneren op de automatische piloot. Wat ze bij dat werk voelen, schuiven ze opzij en komt amper ter sprake. We houden het vooral gezellig en niet al te persoonlijk. Tenzij er plotseling iets gebeurt dat door deze oppervlakkigheid heen breekt. Zoals een persoonlijke crisis die voor collega's vaak als een totale verrassing komt. Mensen werken vaak jarenlang intensief met elkaar samen. Ontstaan daaruit dan ook blijvende vriendschappen? Weinig. Blijkbaar verwateren contacten wanneer je niet meer dagelijks met elkaar optrekt. Dat is hoe het gaat in het leven.

Uit de 'Working life study', een recent onderzoek naar de werkprivé-balans van recruitment- en werwingsspecialist Page Personnel, blijkt dat '... 89 procent van de ondervraagden in Nederland zegt dat positieve relaties op het werk belangrijk zijn'. En daaruit zou je kunnen concluderen, dat dit onderwerp mensen aan het hart gaat.

Het wordt steeds lastiger om ons werk- en privéleven te scheiden. Mede door de hedendaagse technologie zijn we als vanzelf ook buiten kantoortijd gemakkelijk bereikbaar. In het genoemde onderzoek van Page Personnel is te lezen dat 58 procent van de mensen contact met elkaar heeft met betrekking tot sociale evenementen na het werk (30 procent), afspraken tijdens het weekend (13 procent) en gezamenlijke vakanties (6 procent). Bovendien belt of chat 49 procent ook met elkaar over onderwerpen die niet met het werk te maken hebben. Als ik onze maandelijkse borrel meetel als sociaal evenement, behoor ik ook tot die 58 procent die na het werk met collega's contact heeft. Maar op vakantie met

collega's? Er zijn grenzen (hoewel ik moet bekennen dat ik jaren geleden een keer heel plezierig op dezelfde camping heb gestaan als een collega).

Met betrekking tot vriendschappelijke collegiale omgang zie ik dat mensen zich vaak beperken tot twee niveaus: die van zakelijke omgang en die van vriendschappelijke omgang privé. Een derde laag, die vaak wordt vergeten, is het persoonlijke niveau: oprechte persoonlijke interesse tonen in elkaar. Dat betekent echt willen weten wie de ander is, en hoe het met hem of haar gaat – bijvoorbeeld hem of haar vragen hoe het weekend was, of interesse tonen in vakantieplannen. Het beeld dat sommigen van mijn collega's hebben – 'er moet gewoon gewerkt worden' – is daar heel goed mee te combineren. Aandacht voor elkaar voedt de onderlinge betrokkenheid en daarmee ook de teamsamenhang. Dergelijke omgangsvormen zijn nog geen vanzelfsprekendheid. Laatst hoorde ik een collega praten tegen, nota bene, het koffiezetapparaat: 'Maar vertel eens, hoe gaat het nu met jou? Kop koffie? Wat kan ik voor je inschenken in die enige beker van je? Wanneer word jij 60? Wát, ben je al 62? Ik zeg: generatieregeling!!! Fijn dat we even hebben gepraat.' Hij zit nu overspannen thuis.

Frans Sitvast is adviseur werk bij UWV WERKbedrijf in Amsterdam.

Zelf een column schrijven? Deze column wisselt per nummer van auteur. Mail naar hoofredactie@hmr.nl